

художник
хиткого
світу

когда
інтуйго

художник хиткого світу

З англійської переклала
Тетяна Савчинська

Обкладинка
Оксани Йориш

кождо
інтуйго

Львів
Видавництво Старого Лева
2020

Моїм батькам

ЖОВТЕНЬ 1948 РОКУ

Якщо сонячної днини піднятися стрімкою стежкою від дерев'яного місточка, що його тут досі називають Мостом Сумнівів, то вже невдовзі між верхівками двох гінокго завидніється дах мого будинку. Навіть якби він не посідав командної висоти на пагорбі, то все одно виділявся би з-поміж сусідніх будівель аж так, що, підходячи до нього, мимоволі замислюєшся, який же це багатій там мешкає.

Та я аж ніяк не багатій і ніколи не мав великих статків. Можливо, ви зрозумієте, чому цей дім такий імпозантний, коли скажу, що його побудував мій попередник, і це був не абихто, а сам Акіра Сугімура. Звісно, якщо ви щойно прибули в наше місто, то ім'я Акіри Сугімури вам нічого не скаже. Утім, згадайте це прізвище в присутності будь-кого, хто тут жив до війни, і ви дізнаєтеся, що впродовж майже тридцяти років Сугімуру беззаперечно вважали одним із найшанованіших і найвпливовіших чоловіків цього міста.

Якщо я вам це розповім, і ви, піднявшись на верхівку пагорба, спинитеся й подивитеся на вишукані кедрові ворота, широкий простір, обгороджений садовим парканом, елегантний черепицевий дах зі стильним різьбленим гребеневим брусом, що здіймається над навколишнім краєвидом, то вам, мабуть, стане цікаво, як мені, людині, за власними ж словами, неможній, вдалося

стати власником такого будинку. Правда в тім, що я купив дім за номінальну ціну – сума, яку заплатив, не становила і половини його реальної вартості натовді. Це сталося завдяки вкрай цікавій – чи, як може комусь видатися, безглуздій – процедурі, що її ініціювала сім'я Сугімури під час продажу.

Відтоді минуло вже п'ятнадцять років. Мої справи тоді склалися чимраз краще, і дружина почала вимагати, щоб я знайшов нам новий дім. З властивою їй передбачливістю вона переконала мене, чому так важливо мати будинок, який би відповідав нашому нинішньому статусу – не через пиху, а заради дітей і їхніх шансів знайти собі гідну пару. Я визнав слушність її міркувань, але поза-як Сецуко, нашій старшій доньці, тоді було лише чотирнадцять чи п'ятнадцять, я не бачив потреби з усім тим квапитися. Попри це, впродовж приблизно року цікавився всіма підходящими будинками, які виставляли на продаж. Про дім Акіри Сугімури я довідався від одного з моїх учнів, який сказав, що рік опісля смерті власника дім виставили на продаж. Думка про купівлю такого маєтку не вклада-лася в голову, тож я знехтував порадою, пояснивши її надмірною повагою, яку завжди почували до мене мої учні. Та все ж поціка-вився будинком і отримав несподівану відповідь.

Одного пообіддя до мене завітали дві погордливі сивокосі пані, що, як з'ясувалося, були доньками Акіри Сугімури. Коли я ви-словив своє здивування щодо уваги до мене від аж такого визнач-ного сімейства, старша з двох сестер холодно відповіла, що вони прийшли не просто з увічливості. За останні місяці вони отрима-ли чимало запитів від потенційних покупців будинку їхнього по-кійного батька, проте сім'я зрештою вирішила відмовити всім, ок-рім чотирьох претендентів. Члени родини ретельно відібрали ці чотири кандидатури на основі їхньої добропорядності і здобутків.

– Для нас надзвичайно важливо, – продовжувала вона, – щоб батьків маєток перейшов людині, яку він сам би схвалив і яку